

Човѣкътъ, който остана правъ

(Арабска приказка)

Тѣлпата стоеше неподвижна на главната столична улица подъ палешитѣ лъчи на слънцето, и нейниятъ шепотъ се издигаше въ горещия въздухъ, като сгъстенъ димъ. Чакаха да мине султанътъ. Продавачитѣ на вода, съ мѣхове на рамене, ходѣха насамъ-натамъ и подаваха напълнени излъскани бронзови чаши; сладкаритѣ хвалѣха своитѣ лакомства и пждѣха рояцитѣ мухи около тѣхъ, а неджгавитѣ просяци съ напѣвни думи молѣха за милостиня въ името на Бога.

Изведнажъ всичко утихна. Настана мъртва тишина. Чуха се сребърнитѣ звънци на султанскитѣ камили. Населението падна на колѣне и наведе глави къмъ земята. Само единъ човѣкъ остана правъ. Неговото изгорѣло лице не искаше да знае нито за слънцето, нито за всесилния господаръ, който минаваше каченъ на богата украсена камила.

— Тоя дързъкъ човѣкъ да се хване и доведе въ двореца! — каза султанътъ. Заповѣдта му се изпълни веднага.

Султанътъ бѣше твърде учуденъ, че единъ отъ неговитѣ поданници отказва да се простре на земята, когато той минава, и съ разгнѣвенъ гласъ го попита въ двореца:

— Какъ се казвашъ?

— Али Бенъ Каленъ — отговори обвиняемиятъ съ твърдъ гласъ.